

Obrazloženje dodjele nagrade Na vrh jezika 2025 za rukopis poezije autora/ica do 35 godina starosti.: Matej Gabud

U ovogodišnjoj finalnoj selekciji autora za pjesničku nagradu “Na vrh jezika” izdvojio se rukopis radnog naslova “Okopavanje”, pjesnika Mateja Gabuda. Kroz nacrt buduće pjesničke zbirke u kojem se izmjenjuju pjesme u prozi i one pisane slobodnim stihom, Gabud dosljedno provlači epistolarnu formu, pisma namijenjena A.-u ili E.-u, što je postupak koji daje tekstovima dominantno intiman ton. I na tematskom planu intimno prevladava: prijateljski, ljubavni i obiteljski odnosi, subjektova promišljanja o prirodi poezije i pisanja. Taj se intiman ton skladno druži sa sasvim posebnim pjesničkim jezikom, nježnim, rafiniranim, emocijama i slikama garniranim jezikom koji može po nekim elementima, napose po snažnoj floralno-faunskoj metafori, podsjetiti na generacijski bliske pjesnike poput Denisa Ćosića ili Josipa Čekolja, ili nešto starijeg Gorana Čolakhodžića, ali koji unatoč tim mogućim utjecajima, uspijeva proizvesti nešto posve svježije i osobno, “gabudovski”, ono što se ne može naučiti, a pravom je pjesniku potrebno, taj mali postotak koji još ponekad zovemo talent – postotak malen, ali neophodan.

Poput spomenutih pjesnika, Matej Gabud se ne boji emotivnosti. Emocija pritom, premda nije zamaskirana ironijom ili zamagljena prividnom hladnoćom, ne prelazi nikad u višak, u patetiku. Emocionalna premreženost stihova nalik je na paukovu mrežu: naizgled krhko stihovno pletivo krije u sebi iznenađujuću snagu, hvata nas bez buke i grubosti, ali jednom uhvaćeni, nemamo šanse pobjeći. Nenasilan, to je i dalje puč unutar režima običnog jezika i konvencionalne strukture svijeta kojem takav jezik služi, puč kakav bi poezija i trebala biti. Oružje borbe pritom nije ni koplje ni štit, nego ranjivost. Gabud se izlaže, pošteno i iskreno, mami nas u svoju mrežu fragilnosti, samo da bismo se zatekli suočeni oči u oči sa spoznajom o vlastitoj krhkosti: “i nekada se bojim/crnine/kao točke, tog crnog irisa, na kraju rečenice”. Možda nam je, na osobnom i općem planu, u ovim nasilnim vremenima, baš takva vrsta suočavanja potrebna. Na tom tragu, žiri nagrade “Na vrh jezika” daje povjerenje ovom rukopisu, kao zalogu za bolju budućnost.

Matej Gabud (Đakovo, 2002.) u rodnom gradu završava srednju školu. Trenutno završava studij engleskog i hrvatskog jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Osijeku. Samostalno objavljuje zbirku poezije naslovljenu *Ameba amebi* (Lux Noctis, 2024.) u kojoj povezuje ljudsku prirodu i prirodu mikroorganizama. To je ujedno zbirka pedeset i pet pjesama o bolesti, odrastanju, majčinstvu, bratstvu, obitelji, o međugeneracijskim odnosima koji istovremeno oplemenjuju i ranjavaju. Druga su mu lirska djela objavljena u časopisima *Imaginacija*, *Kick*, *Rukopisi 46*, *47* i *48*, a također je sudjelovao na Studentskom vRIsku. U slobodno se vrijeme bavi i vizualnom poezijom kojom spaja književnost i elemente likovnih umjetnosti.